

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 12

Smerenia înțelepților

Buna dragul meu! Subiectul acestui studiu ne vorbește despre umilința care caracterizează persoanele înțelepte, așa cum am mai spus în repetate rânduri. Cartea Proverbele subliniază ideea că o persoană înțeleaptă este aceea care se află în permanentă comuniune cu sursa înțelepciunii care este Dumnezeu.

Și totuși, înainte de a continua doresc să spun că Proverbele cap. 30 nu îi aparține lui Solomon, este un apendice scris de către cineva care poartă numele de Agur fiul lui Iache. Agur înseamnă colecționar, dar de aici nu se poate scoate nici o concluzie pentru a identifica această persoană. Sunt amintiți de asemenea Itiel și Ucal, doi dintre elevii săi, dar nimic mai mult.

În prima parte a acestui studiu vom citi Proverbele 30,1-3:

¹ *Cuvintele lui Agur, fiul lui Iache. Cuvintele înțelepte rostite de omul acesta pentru Itiel, pentru Itiel și pentru Ucal.*

² *Negreșit, sunt mai prost decât oricine, și n-am pricepere de om.*

³ *N-am învățat înțelepciunea, și nu cunosc știința sfinților.*

O idee ce se poate desprinde de aici este că această persoană avea o concepție corectă asupra nevoii sale de Dumnezeu. Această calitate poate fi numită: umilință, și aceasta înseamnă că nu ai nimic pentru care să te mândrești, pentru că tot ce ai și ceea ce ești îi aparține Lui Dumnezeu. Această concluzie te va conduce la al căuta în fiecare zi.

Cel mândru crede despre sine că poate singur. Cel umil știe însă că tot ceea ce realizează se datorează numai lui Dumnezeu.

În general oamenii cred că sunt mai buni decât își închipuie cei de lângă ei, și se simt rău atunci când descoperă că lumea nu îi vede așa cum cred ei despre sine că sunt. Atunci se simt frustrați și neînțeleși. Agur este total diferit, el recunoaște că are nevoie să învețe de la Dumnezeu. Și numai atunci când cineva este dispus să recunoască cu umilință necunoștința sa, se află în condiția optimă de a învăța.

Lumea în schimb este plină de oameni care cred că știu totul. Așa numita știință a acestor oameni le umple inima de mândrie care numai lasă loc pentru Dumnezeu. Atunci aceste persoane devin neînțelepte și umbla prin lume ca și cum ar fi Dumnezeu însuși.

Să ne îndreptăm către a 2-a parte a studiului. A recunoaște propria ignoranță reprezintă începutul înțelepciunii. Te face să simți nevoia de a căuta iar această căutare te conduce către Dumnezeu. Proverbele 30,4-6:

⁴ *Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el, și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta? -*

⁵Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El.

⁶N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos

Știi ce mă impresionează în cuvintele acestui om Agur? El spune ca toate cuvintele lui Dumnezeu sunt pure, curate (încercat – versiunea Cornilescu) iar Dumnezeu este un scut pentru cei ce se încred în el.

Daca vrei sa ai o viziune corecta asupra lucrurilor in mod evident este nevoie sa o cauți in claritatea unui Dumnezeu pur. Atitudinea umila de a sta la picioarele lui Isus gata sa înveți, va deveni pentru tine un scut protector în fata mizeriei lumii care încearcă sa se îmbrace cu o mantie de fals adevăr în lumea de minciuna în care trăim.

Dragul meu, universitatea poate sa îți dea cunoștințe, dar numai Dumnezeu poate transforma aceasta cunoștința în ceva util și profitabil.

Daca ființele umane ar căuta înțelepciunea cu aceeași ardoare cu care căuta cunoștința, lumea ar fi total diferita. Dar nici un master sau alte specializări nu îți vor oferi înțelepciunea. Ea poate fi găsită numai în temerea de Dumnezeu. Si de aici se desprinde o alta idee foarte interesanta: umilința te va conduce spre a recunoaște pe Dumnezeu ca și Creator a tot ceea ce exista.

Când Agur își ridică ochii în umilința către cer se întrebă: Cine se poate sui în cer, cine poate sa retina vântul în pumnii Săi, cine poate sa cuprindă marea într-o batista, cine a stabilit marginile pământului, știi Numele Său sau al Fiului Său? Aceasta ultima întrebare se refera direct la Dumnezeu Tatăl și la Fiul Sau, adică, în alte cuvinte, numai o persoana umila poate recunoaște pe Dumnezeu ca și Creator al Universului. Cel mândru va încerca mereu sa găsească răspunsuri pentru întrebările și neliniștile sale din propria sa inima, în schimb cel umil își ridică ochii spre cer și recunoaște pe Dumnezeu ca și Creator.

În partea a 3-a a studiului, vom vedea singura rugăciune pe care o găsim în cartea Proverbele, Proverbele 30,6-9:

⁶N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos. -

⁷Două lucruri Îți cer; nu mi le opri, înainte de moarte!

⁸Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie.

⁹Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine, și să zic: "Cine este Domnul?" Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, și să iau în deșert Numele Dumnezeului Meu.

Autorul acestui proverb se teme ca vanitatea va cuprinde inima sa. Vanitatea înseamnă a îmbrăca o persoana într-o haina strălucitoare pentru a părea de fapt ceea ce nu este. În felul acesta vanitatea nu este altceva decât o minciuna. O persoana vanitoasa nu face decât sa se însele pe ea însuși și pe ceilalți. Aceasta nu își da seama ca de fapt nu are nimic din ceea ce crede sau pretinde ca are.

Vanitatea vine din grecescul „vanitas” adică gol, pustiu, lipsa realității, lipsa de substanță și soliditate. Acest adjectiv este relaționat cu lipsa de substanță, aroganta, mândrie, credință excesiva în ceea ce pretinzi ca ai. Este un tip de mândrie și încredere supradimensionata despre sine însuși. Cu cat ești mai departe de Dumnezeu, cu atât mai mult vei fi în pericol sa devii vanitos. În Hristos vei avea o imagine și o concepție corecta și privire la tine însuti care te va

determina sa fii mereu mulțumitor lui Dumnezeu pentru ceea ce ești fără sa te intereseze prea mult opinia celorlalți despre tine.

O alta idee frumoasa din aceasta rugăciune subliniază nevoia primirii hranei a pâinii zilnice si nimic mai mult. Pentru ca sa nu ajungi in situația in care prea satul fiind sa uiți de unde ai primit hrana si cine este originea binecuvântărilor tale.

Agur se cunoștea foarte bine pe sine însuși. Aceasta este privilegiul persoanelor înțelepte. El știa ca are de dus lupte interioare. Era conștient de slăbiciunile sale. Știa tendința naturala a inimii sale de a uita de Dumnezeu atunci când lucrurile ii mergeau bine. Atunci cere lui Dumnezeu ca sa ii dea numai strictul necesar pentru ca sa nu uite niciodată de dependentă sa de Tatăl. Câtă intelcțiune avea acest om!

Vom intra acum in partea a treia a studiului. Vom vorbi aici despre cei mândri. Aceștia in general, nu au o idee corecta cu privire la cine sunt ei in realitate. Vanitatea si minciuna le întunecă privirea. El se vede ca un gigant, iar pe ceilalți ca pe niște pitici, el e mare, el are valoare, el știe tot. Iată ce spune Agur cu privire la aceste persoane:

1. Ei nu respecta învățăturile părinților lor. Am cunoscut un tânăr care in copilărie mergea la biserica împreună cu părinții săi, dar atunci când a ajuns la universitate si a umplut capul cu atât de multe prostii si teorii așa zis științifice, încât ajunsese sa își bata joc de credința părinților săi, spunând ca acea etapa era demult depășita in viața sa.

Aceasta este maniera de a gândi a celor mândri, cred ca daca au un doctorat, atunci ei știu totul. Agur este foarte dur cu cei mândri care nu își respecta părinții: Proverbele 30,17:

¹⁷*Pe ochiul care își bate joc de tatăl său, și nesocotește ascultarea de mamă, îl vor scobi corbii de la pârau, și îl vor mânca puii de vultur*

Cu siguranța ca nici corbii si nici vulturii nu vor veni sa ii facă nici un rău celui mândru, dar circumstanțele vieții in care propria lor mândrie ii va conduce, vor fi mai crude decât vulturii înșiși.

2. Se cred mai mult decât drepti, crezând ca in felul acesta au dreptul sa descopere păcatele altora si sa le arate cu degetul. Proverbele 30,12:

¹²*Este un neam de oameni care se crede curat, și totuși, nu este spălat de întinăciunea lui.*

Numai Isus poate curăți sufletul iar rezultatul final al acestei curățiri va fi schimbarea de comportament. Dar sunt persoane care deși se afla in biserica nu au ajuns sa li cunoască in mod personal pe Isus iar aceștia, sub pretextul de fi preocupați de reînviore si redeșteptare in biserica, nu vor face decât sa aducă multe probleme si suferință celorlalți. Mândria spirituala poate deveni adesea cu mult mai periculoasa decât orice alt fel de mândrie.

3. A treia caracteristica menționată aici este înălțarea, trufia. Proverbele 30,13-14:

¹³*Este un neam de oameni ai căror ochi sunt trufași, și care își țin pleoapele sus.*

¹⁴*Este un neam de oameni, ai căror dinți sunt niște săbii, și ale căror măsele sunt niște cuțite, ca să mănânce pe cel nenorocit de pe pământ, și pe cei lipsiți dintre oameni.*

Știi ca cel mândru este cel care privește pe toată lumea de sus, dar trufașul este și mai și. Este cel care vrea ca toți să face numai ceea ce el spune, și chiar uzează de putere și forță în a face pe ceilalți să li asculte.

Ajungem la finalul studiului unde descoperim ca Agur este un profund observator al naturii umane, dar recunoaște ca nu totdeauna este capabil să dezlege misterele acestea. Și de aceea este umil și apelează la înțelepciunea divină. Adevărata credință te conduce să accepți unele lucruri, chiar dacă nu le înțelegi.

Eu mereu spun că atunci când înțelegi toate lucrurile, nu folosești credința ci logica. Credința înseamnă a te încrede în ciuda faptului că nu înțelegi ce se întâmplă.

Observarea naturii cu atenție l-a făcut pe Agur să devină un om al credinței. Proverbele 30,18-19:

¹⁸*Trei lucruri sunt mai presus de puterile mele, și chiar patru pe care nu le pot pricepe:*

¹⁹*urma vulturului pe cer, urma șarpelui pe stâncă, urma corabiei în mijlocul mării, și urma omului la o fată.*

Două dintre aceste lucruri pe care Agur nu le înțelege aparțin naturii, celelalte două au de a face cu ființa umană. Dar și unele și altele sunt pentru el un mister. Nu mă voi opri pentru a explica fiecare detaliu în parte pentru că nu acesta este obiectivul lecției.

Învățătura pe care o desprindem de aici este că o persoană înțeleaptă se păstrează întotdeauna într-o poziție de observator. Creștinul înțelept este atent la evenimente, circumstanțe, și nu sare repede încercând să explice totul.

Există multe lucruri în Scriptură pe care oricât ne-am strădui nu le vom putea înțelege. Dar acest fapt nu trebuie să ne scufunde în inerție și mediocritate, dar nici nu trebuie să devină motive pentru a ne pierde liniștea și somnul. De aceea trebuie să pricepem că creștinismul nu se rezumă numai la înțelegere ci să mergi pe încredere. Nu vreau să spun prin aceste idei că nu trebuie să studiezi, să observi și să gândești, pentru că Dumnezeu te-a creat cu facultăți mintale pe care trebuie să le folosești la maxim. Dar mai mult decât orice El dorește ca tu să îți folosești facultățile spirituale cu care el te-a dotat. Să înveți să trăiești cu Hristos și să te încrezi în El necondiționat.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

*Traducere: Gertrud Radu
Tehnoredactare: Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com*